

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. ve věci

žalobce: **Ing. M. K.**
zastoupený advokátem JUDr. Ladislavem Hostýnkem
sídlem Komenského 160, 562 01 Ústí nad Orlicí

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

za účasti: 1) **Město Litomyšl**
sídlem Bří Šťastných 1000, 570 20 Litomyšl
2) **Česká telekomunikační infrastruktura a.s.**
sídlem Olšanská 2681/6, 130 00 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2018, č. j. KrÚ - 3029/6/2018/OMSŘI/Fr-r,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl ze dne 7. 11. 2017, č. j. MěÚ Litomyšl 46566/2017, jímž byla podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) ve spojeném územním a stavebním řízení výrokem I. tohoto rozhodnutí Městského úřadu umístěna stavba „Bytový dům Zahájská“ opěrná zeď, zadržovací nádrže, dešťová kanalizace, zpevněné plochy a bytový dům Litomyšl, Litomyšl – Město, Zahájská na pozemcích blíže specifikovaných v žalovaném rozhodnutí, v katastrálním území Litomyšl (dále jen „stavba“), a zároveň výrokem II. zmíněného rozhodnutí Městského úřadu byla tato stavba povolena, přičemž výrokem III. zmíněného rozhodnutí Městského úřadu byly stanoveny podmínky pro umístění stavby ve výroku I a výrokem IV. byly stanoveny podmínky pro povolení zmíněné stavby. Žalobce v žalobě v podstatě vymezil čtyři žalobní body, které odůvodnil následujícím způsobem:
2. Žalobce, jakož i ostatní spoluvlastníci, nesouhlasí s tím, že podle stavební dokumentace požárně nebezpečný prostor zmíněné stavby zasahuje do pozemku žalobce parc. č. st. X (druh pozemku – zastavená plocha a nádvoří; způsob využití – zbořiště). Poté žalobce citoval z platných právních předpisů (vyhláška č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, dále v textu jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), dále z vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby (dále jen „vyhl. č. 268/2009 Sb.“) a citoval i z vyhlášky č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb (dále jen „vyhl. č. 23/2008 Sb.“). Zdůraznil, že podle technické normy ČSN č. 730802 nemá požárně nebezpečný prostor zasahovat přes hranici stavebního pozemku kromě veřejného prostranství. Tento přesah nebezpečného prostoru na pozemek žalobce, který se týká zmíněné stavby, omezuje výstavbu na tomto sousedním pozemku. Pokud bude v budoucnu na pozemku parc. č. st. X plánována výstavba, *„investor se zcela jistě bude potýkat s problémem, vyplývajícím z přesahu požárně nebezpečného prostoru v té době již případně existující stavby.“* Navíc se s takovou výstavbou do budoucna počítá, o čemž svědčí bod B1 souhrnné technické zprávy 8/2013, v němž je uvedeno, že budoucí objekt, tj. zmíněný bytový dům, může využít proslunění a osvětlení pouze uliční a dvorní průčelí musí být bez otvoru připraveny k napojení. Tato skutečnost vyplývá i z bodu 2.2, zmíněná část parcely č. st. X se stane nezastavitelnou.
3. V tomto žalobním bodu žalobce tvrdil, že se žalovaný nevypořádal s argumentací žalobce k umístění zadržovacích nádrží na hranici pozemků, když pouze odkázal na obsah projektové dokumentace s tím, že je dostatečná, podle názoru žalobce je nedostatečná. K tomu uvedl, že v terénu, který se svažuje od místa plánované výstavby směrem k pozemku parc. č. st. X jsou nestabilní vrstvy stále silnější a je otázkou, jaký vliv bude mít změna odtokových poměrů s ohledem na tyto stavebně-geologické podmínky a plánovanou výstavbu, projektová dokumentace neobsahuje statický výpočet možného vlivu plánovaných staveb na základové podmínky na pozemku parc. č. st. X, to platí i o možné změně režimu podzemních vod, v projektové dokumentaci není popsáno způsob řízeného odtoku vody ze zadržovacích nádrží.
4. Námitky uvedené v předchozím žalobním bodu (ad 2) se týkají i založení bytového domu o výšce 12,5 metru, projektová dokumentace neobsahuje podrobné údaje o založení těchto

staveb (druh pilotu, jejich hloubku, průměry, jejich umístění, statický výpočet). Způsob založení těchto staveb zásadně ovlivní způsob založení budoucího možného objektu na pozemku parc. č. st. X, dále uvedl, že „pouze těžko si lze představit, že při zakládání (vrtání pilot apod.) bude zcela přesně dodržena hranice pozemku i pod povrchem země ...“, tedy v takovém případě se bude jednat o přímý zásah do vlastnického práva žalobce a dalších spoluvlastníků.

5. V tomto žalobním bodu namítl, že dokumentace byla pořizována v průběhu několika roků, je neúplná a nedostatečná, z dokumentace nevyplývá, jak jsou chráněny zájmy spoluvlastníků pozemků parc. č. st. X. Ve správním řízení byl nedostatečně zjištěn skutkový stav a rozhodnutí je nezákonné. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalované rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
7. Osoba zúčastněná na řízení ad 1) uvedla argumentaci obhajující žalované rozhodnutí a navrhla, aby soud žalobu zamítl.
8. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
9. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).
10. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud

v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

11. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č. j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:

„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlost žaloby zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor,

v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [nález Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat ‚přezkoumatelný‘ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

12. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
13. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
14. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlédnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:
 - (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
 - (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
 - (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
 - (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a

- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

15. Ze správního spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti:

V roce 2005 podal stavebník – město Litomyšl návrh na vydání rozhodnutí o umístění stavby a současně žádost o povolení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu pro zmíněnou stavbu. Dne 25. 4. 2012 vydal stavební úřad územní rozhodnutí pro tuto stavbu a povolil výjimku z obecných technických požadavků na výstavbu týkající se přesahu požárně nebezpečného prostoru na sousední pozemky (parc. č. X, X, X, X), přičemž v té době platila vyhláška č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, přičemž podle § 17 této vyhlášky požárně nebezpečný prostor nesmí přesahovat hranici stavebního pozemku a k tomuto požadavku bylo možné udělit výjimku. Jak vyplývá z odůvodnění žalovaného rozhodnutí a ostatně to ani žalobce nezpochybnil, pozemek žalobce v tomto předchozím rozhodnutí zahrnut nebyl „z důvodů skutečnosti, že při posouzení předmětné žádosti nepřesáhoval požárně nebezpečný prostor na pozemek odvolatele, jelikož spodní výloha v místě předmětné stavby byla v návrhu opatřena požárně dělící konstrukcí“ (což je přímo uvedeno i na straně 7 rozhodnutí stavebního úřadu jako správního orgánu I. stupně). V podané žádosti o stavební povolení předmětem stavby již tato výplň není opatřena požárně dělící konstrukcí, a právě z tohoto důvodu požárně nebezpečný prostor zasahuje i na pozemek žalobce parc. č. st. X v kat. území Litomyšl, přičemž se jedná o zásah ve vzdálenosti 0,661 m v místě vrcholu kruhové výseče a tento přesah požárně nebezpečného prostoru vzniká od navrženého výkladce provozovny v prvním nadzemním podlaží. (což ani žalobce v žalobě nepopřel). Žalobce uplatnil námitky obsažené v žalobních bodech v průběhu správního řízení, a to zejména v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu o umístění a povolení zmíněné stavby, proto je podstatné jakým způsobem se s těmito námitkami vypořádal žalovaný, když předmětem soudního přezkumu je žalované rozhodnutí. K jednotlivým žalobním bodům krajský soud uvádí následující argumentaci:

16. Ad 1) Žalobce již v odvolání tvrdil, že on a další spoluvlastníci pozemku parc. č. st. X nesouhlasí se zásahem požárně nebezpečného prostoru zmíněné stavby ve zmíněném rozsahu (ve vzdálenosti 0,661 m v místě vrcholu kruhové výseče), přičemž tvrdil, že k tomuto přesahu mělo být vydáno rozhodnutí o povolení výjimky z ustanovení § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. K tomu žalovaný uvedl závěr, který soud již uvedl výše, tj. že původně požárně nebezpečný prostor na pozemek žalobce a dalších spoluvlastníků nezasahoval, tj. v době, kdy bylo rozhodováno o zmíněné výjimce, která se týkala přesahu požárně nebezpečného prostoru na jiné pozemky, ale že v podané žádosti o stavební povolení předmětné stavby (14. 8. 2014) již spodní výloha v místě stavby nebyla opatřena požárně dělící konstrukcí, jak tomu bylo před podáním této žádosti, ale v důsledku jiného technického řešení došlo k tomu, že požárně nebezpečný prostor zasahuje na pozemek žalobce a dalších spoluvlastníků ve zmíněném rozsahu. Zároveň žalovaný zdůraznil, že s touto žádostí byla předložena projektová dokumentace a v takovém případě nelze již

rozhodovat o povolení výjimky podle vyhlášky č. 137/1998 Sb. s tím, že k žádosti bylo zpracováno požárně bezpečnostní řešení a vydáno souhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu z hlediska požární ochrany a stavební dokumentace byla posuzována podle vyhlášky č. 501/2006 Sb. Současně žalovaný zopakoval to, co již uvedl stavební úřad, že tedy požárně nebezpečný prostor zasahuje na pozemek žalobce v takovém rozsahu, který je nepatrný a že tento přesah neznemožní zástavbu pozemku žalobce a spoluvlastníků tohoto pozemku o výměře 759 m². Současně žalovaný uvedl, že požárně nebezpečný prostor předmětné stavby „zasahuje na pozemek odvolatele nepatrnou částí – v místě vrcholu kruhové výseče (vrcholu oblouku) je vzdálenost 0,661 m a takto malým přesahem požárně nebezpečného prostoru jen s obtížemi může být ohrožen pozemek odvolatele v míře nepřiměřené, tedy v takové míře, která by podstatně ovlivnila užívání pozemku odvolatele, pokud by byl tento přesah požárně nebezpečného prostoru posuzován z hlediska omezení vlastnického práva ve vztahu k ustanovení § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník“.

17. Z argumentace žalovaného je třeba zdůraznit podstatný závěr a totiž to, že projektová dokumentace byla zpracována již za platnosti vyhlášky č. 501/2006 Sb. a že k žádosti bylo zpracováno požárně bezpečnostní řešení a bylo vydáno souhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu z hlediska požární ochrany, a to z následujících důvodů:
18. Podle předchozí platné úpravy (vyhláška č. 137/1998 Sb.) požárně nebezpečný prostor je prostor kolem hořící stavby ve kterém je nebezpečí přenesení požárů, sálání tepla nebo padajícími částmi stavby; přičemž tento požárně nebezpečný prostor nesměl přesahovat hranici stavebního pozemku (§ 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb.). Z tohoto požadavku pak bylo možné udělit výjimku (§ 61 vyhlášky č. 137/1998 Sb.). Ve vztahu ke zmíněnému pozemku žalobce a dalších spoluvlastníků nebylo o takové výjimce rozhodováno, a to z výše uvedeného důvodu, tj. v první žádosti ze dne 2. 12. 2005 o vydání o umístění stavby a o povolení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu této stavby nepřesahoval požárně nebezpečný prostor na zmíněný pozemek, protože „spodní výloha v místě předmětné stavby byla v návrhu opatřena požárně dělící konstrukcí, jak stavební úřad uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 7“ (srov. strana 6 žalovaného rozhodnutí). V následně podané žádosti o vydání stavebního povolení však již tato výplň nebyla opatřena touto požárně dělící konstrukcí a právě z tohoto důvodu již došlo k tomu, že požárně nebezpečný prostor ve zmíněném rozsahu zasahuje na zmíněný pozemek žalobce a dalších spoluvlastníků. Tento závěr považuje krajský soud za nesporný, když jej žalobce ani v žalobě nezpochybnil. Současně je ale podstatné, že současně s touto žádostí o vydání stavebního povolení byla předložena projektová dokumentace, která byla zpracována v roce 2013, tedy v době, kdy již vyhláška č. 137/1998 Sb. neplatila. Podle článku III. vyhlášky č. 20/2012 Sb. u staveb pro které byla projektová dokumentace zpracována před účinností této vyhlášky, se postupuje podle dosavadní právní úpravy. Tato vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, nabyla účinnosti dne 1. 2. 2012, tedy v daném případě nebylo již možné rozhodovat o zmíněné výjimce týkající se požadavku stanoveného v § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. Vzniká tedy otázka, jak má stavební úřad postupovat v případě, kdy požárně nebezpečný prostor přesahuje na sousední pozemek a zda je vůbec možné, aby v takovém přesahu mohlo v praxi docházet. Je nesporné, že dnem 26. 8. 2009 nabyla účinnosti vyhláška č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, kterou byla zrušena již zmíněná vyhláška č. 137/1998 Sb.

19. Podle § 8 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 268/2009 Sb., musí být stavba navržena a provedena tak, aby byla při respektování hospodárnosti vhodná pro určené využití a aby současně splnila základní požadavky, kterými jsou mj. požární bezpečnost, přičemž poznámka pod čarou obsahuje odkaz na vyhlášku č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb. Vyhláška č. 268/2009 Sb. již požadavky z hlediska požární bezpečnosti staveb neupravuje a neobsahuje tak ani ustanovení o možnosti udělit zmíněnou výjimku. Podle § 11 vyhlášky č. 23/2008/ Sb. o technických podmínkách požární ochrany staveb, požárních úseků stavby musí být vymezen požárně nebezpečný prostor a stanovena odstupová vzdálenost podle českých technických norem uvedených v příloze č. 1 části 2. V této příloze, části 2, jsou uvedeny normy řady ČSN 730802 a mimo jiné v normě ČSN 730802 v článku 10.2.1 je uvedeno, že požárně nebezpečný prostor nemá zasahovat přes hranici stavebního pozemku kromě veřejného prostranství např. do ulice, parku, prostoru volných ploch a dále, že požárně nebezpečný prostor se určuje jak pro objekty nově navrhované, tak pro sousední objekty stávající. Uvedená norma, resp. v ní stanovený požadavek, tak chrání zájmy vlastníků sousedních pozemků, které by mohly být přesahem požárně nebezpečného prostoru znehodnoceny, a zároveň umožňuje realizaci takových staveb tam, kde nemůže dojít k omezení práv budoucích stavebníků na sousedních pozemcích. Zároveň však třeba konstatovat, že se nejedná o zákaz vyplývající ze zákona, ale pouze o doporučení. Podstatné je však, že podle § 55 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby odchylky od norem jsou přípustné, pokud se prokáže, že navržené řešení odpovídá zejména základním požadavkům na stavby uvedeným v § 8 vyhl. č. 268/2009 Sb.
20. Podle § 8 vyhlášky č. 268/2009 Sb. stavba musí být navržena a provedena tak, aby byla při respektování hospodárnosti vhodná pro určené využití a aby současně splnila požadavky, kterými jsou mimo jiné i požární bezpečnost. A proto je možné, aby ke zmíněnému rozsahu požárně nebezpečného prostoru na sousední pozemek mohlo dojít, ale jen za dodržení požadavků na bezpečnost a vlastnosti staveb z hlediska zajištění požární bezpečnosti. V projednávané věci tento požadavek byl naplněn, neboť jak zdůraznil žalovaný a žalobce to ani v žalobě nepopřel, v podané žádosti o vydání stavebního povolení bylo zpracováno požárně bezpečnostní řešení a bylo vydáno souhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu z hlediska požární ochrany. Samozřejmě konečné rozhodnutí bylo na stavebním úřadu, který vycházel jednak z uvedeného naplnění zákonného požadavku na bezpečnost a vlastnosti stavby (§ 8 odst. 1 písm. p/ vyhlášky č. 268/2009 Sb.), přičemž dále zohlednil skutečnost, že požárně nebezpečný prostor zasahuje na zmíněný pozemek jen nepatrně, s čímž se krajský soud ztotožňuje a navíc dodává, že není pravdou, že by tento přesah požárně nebezpečného prostoru znemožnil zástavbu zmíněného pozemku o výměře 759 m². Pokud by tomu tak bylo, musel by žalobce uvést již ve správním řízení konkrétní údaje o jím plánované výstavbě, která by v takovém případě byla předmětem příslušného řízení (územní řízení- stavební řízení) a již by z projektové dokumentace k takové stavbě vyplývalo, že stavba bude umístěna i v tomto prostoru, který přesahuje ve zmíněné vzdálenosti 0,661 m „v místě vrcholu kruhové výseče“.
21. Žalovaným rozhodnutím tak nebyl žalobce bezprostředně krácen na svých právech (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jedná se v podstatě jen pouze o jeho hypotetické úvahy o možné stavbě provedené právě v této nepatrné části pozemku, který se navíc nachází na hranici pozemků, na kterém je umístována a povolována předmětná stavba, takže v takovém

případě by zřejmě muselo být v případě stavby žalobce umístěné i na této části rozhodováno o výjimce ze vzájemného odstupu staveb (dle § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb.), žalobce ani neuvádí, jak konkrétní objekt hodlá s dalšími spoluvlastníky v místě, resp. na pozemku, na kterém se nachází zbořeniště, postavit, zda opravdu hodlá zastavět celých 759 m² včetně zmíněné nepatrné části pozemku na kterém zasahuje požárně nebezpečný prostor ze zmíněné stavby. K tomu lze ještě dodat, že žalobce „hovoří za další osoby“, tj. další spoluvlastníky zmíněného pozemku, kteří žalobu nepodali, k čemuž jej platná právní úprava neopravňuje. Žaloba podle § 65 a násl. s.ř.s. není actio popularis, nýbrž prostředkem ochrany výlučně práv žalobce (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 12. 20125, č. j. 1 Afs 80/2012-40).

22. Další úvahy žalobce již nemají na tento stěžejní závěr týkající se tohoto základního žalobního bodu žádný vliv, jedná se pouze o spekulativní úvahy. Například žalobce v tomto žalobním bodu uvádí, že se s výstavbou na pozemku žalobce a jeho spoluvlastníků do budoucna „počítá“, o čemž svědčí bod B1 souhrnné technické zprávy, v němž je uvedeno, že zmíněná stavba může využít k proslunění a osvětlení pouze uliční a dvorní průčelí, obě boční průčelí musí být bez otvorů připravených k napojení. Tento požadavek totiž vyplývá z ustanovení § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., podle něhož v případě umístění takové stavby až na hranici pozemku nesmí být ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, zejména okna, větrací otvory, musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek a stavba, či její část, nesmí přesahovat na sousední pozemek. To však samo o sobě ještě neprokazuje to, že je na pozemku žalobce „počítáno s nějakou stavbou“, to je věcí výlučně žalobce a dalších spoluvlastníků, navíc lze o takovém záměru v době podání žaloby i trochu pochybovat, protože pokud by skutečně žalobce hodlal v brzké době stavbu uskutečnit, tak by musel podat žádost o stavební povolení nikoliv sám, ale v dohodě s ostatními spoluvlastníky, a jestliže ti ani ve zmíněném správním řízení nepodali námitky a ani odvolání, tak zřejmě na rozdíl od žalobce nemají ani námitky proti předmětné stavbě. Tento poslední závěr však již není stěžejní argumentací soudu k uvedenému žalobnímu bodu, jejím účelem je pouze zdůraznit účelovost této argumentace žalobce.
23. Ad 2) Rovněž uvedenou námitku uplatnil žalobce ve správním řízení. Krajský soud na rozdíl od žalobce považuje závěry žalovaného, vztahující se k této námitce, týkající se umístění zadržovacích nádrží na hranici pozemku, za dostatečnou.
24. Podle ust. § 18 vyhlášky č. 268/2009 Sb. stavby se musí zakládat způsobem odpovídajícím základovým poměrům zjištěním geologickým průzkumem a musí splňovat požadavky dané normovými hodnotami, nesmí být přitom ohrožena stabilita jiných staveb (odst. 1 cit. vyhlášky). Podle odst. 2 této vyhlášky při zakládání staveb se musí zohlednit případné vyvolané změny základových podmínek na sousedních pozemcích určených k zastavění a případná změna režimu podzemních vod, podle odst. 3 této vyhlášky základy musí být navrženy a provedeny tak, aby byly podle potřeby chráněny před agresivními vodami a látkami, které je poškozují. Z uvedených ustanovení nevyplývá, že by projektová dokumentace musela vždy obsahovat statický výpočet možného vlivu plánovaných staveb na základové podmínky na sousedním pozemku. V dané věci tuto otázku řeší projektová dokumentace, která byla zpracována v souladu s požadavky vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu a vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, a to v části obsažené v příloze č. 4.

V příloze žádosti byl popsán provedený geologický průzkum a hodnoceno podloží pro založení objektů, na základě kterého bylo navrženo stavebně konstrukční řešení vypracované oprávněnou osobou v oboru statika a dynamika staveb, tedy oprávněnou osobou, která na rozdíl od žalobce musí garantovat požadavky na odbornost týkající se zmíněného požadavku. Textová část obsahuje statické výpočty, založení objektu je vyznačeno i ve výkresové části, hloubka založení je zřejmá z výkresové části a stejně tak průměry a umístění pilotů. Tento závěr žalobce nijak v žalobě nepopřel, zmíněný závěr je obsažený i v rozhodnutí žalovaného, žalobce z hlediska odborného vyjádření neuvedl žádnou relevantní námitku, která by byla schopna tento závěr vyvrátit, (například žalobce si mohl nechat zpracovat znalecký posudek či vyjádření jiného projektanta), jedná se o odbornou otázku, kterou není oprávněn přezkoumávat ani soud v tomto soudním řízení, když, jak je již výše uvedeno, z článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod nevyplývá právo na přístup soudu, kdy by ten svým rozhodnutím nahrazoval názor správního orgánu svým vlastním názorem (srov. rozsudek ESLP ze dne 22. 11. 1995, ve věci Bryan proti Spojenému království, č. 19178/1991). Navíc břemeno tvrzení i břemeno důkazní v dané věci nese žalobce.

25. Ad 3) Rovněž v tomto žalobním bodu, který obsahoval námitku uplatněnou ve správním řízení, je obsažena pouze účelová argumentace, která pouze dopředu předjímá, zda založení objektu nebude zasahovat do tohoto pozemku, tento žalobní bod vychází pouze z představy, že při zakládání nebude zcela přesně dodržena hranice pozemků i pod povrchem země (žalobce tvrdí, že *„pouze těžko si lze představit, že při zakládání, vrtání a zakládání pilot bude zcela přesně dodržena hranice pozemků i pod povrchem země“*). Žalobce zapomíná, že při provádění stavby se musí stavebník řídit platnou projektovou dokumentací, na stavbě musí fungovat technický dozor atd.
26. ad 4) Jak již soud výše uvedl, žaloba ve správním soudnictví není actio popularis, tedy jestliže žalobce napadá projektovou dokumentaci z tohoto důvodu, že z ní nevyplývá, jak jsou chráněny zájmy spoluvlastníků pozemku (parc. č. st. X), tak platná právní úprava mu nedává právo „hovořit“ za ostatní spoluvlastníky, ale pouze za sebe, když žalobce zcela přehlíží ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s., když pouze on podal odvolání proti zmíněnému rozhodnutí, nikoliv tito další spoluvlastníci, kteří tedy nevyčerpali ani řádný opravný prostředek a soud by musel v podstatě nahrazovat činnost správního orgánu, pokud by měl zkoumat, zda tito další spoluvlastníci nebyli kráceni žalovaným rozhodnutím. V tomto směru žalobce zcela pomíjí ustanovení § 5 s.ř.s., podle něhož se lze ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon. Tito spoluvlastníci odvolání nepodali, tedy nevyčerpali řádný opravný prostředek a navíc nepodali ani žalobu, tedy žalobce nic neopravňuje k tomu, aby za tyto spoluvlastníky brojil proti žalovanému rozhodnutí. Ostatně stále platí přísloví *„qui tacet consentire videtur“* (kdo mlčí, zdá se, že souhlasí).
27. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
28. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 1. listopadu 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předsedu senátu